

(El)veszett

Meglepődött, mikor a kicsivel súlyosabb boríték feladásáért 970 forintot kért a postai alkalmazott. Igaz, elsőbbségivel kérte, hiszen másnapra, a lánya születésnapjára küldött benne könyvet. Még nagyobbat nézett, amikor teltek-múltak a napok, de a lányától nem jött visszajelzés a könyvet illetően. Mert a lány meg sem kapta. Hiába a pontos címzés, a borsos postai költség, a küldeménynek nyoma veszett.

A postán tájékoztatták, hogy nincs mit tenni, nem ajánlva adták fel... Eszerint akkor már nem is kell megérkezniük a leveleknek?

(K. O.)

Felirat egy iskolából – Váci Mihály után szabadon... (Nagy Gábor fotója)

Házörző munka nélkül (Kulcsár Éva fotója)

Gázolók

A járda meg az útpadka közötti tenyérnyi sávon néhány sovány bokorkezdeményezés kapaszkodik a földbe. A kanyaron túlról melósrúhás emberek érkeznek. Rövidítenek az úton, keresztbe mennek általunk ismeretlen céljuk felé. A bokroknál kerülhetnek, de nem teszik. S bár legfeljebb harminc centi magasra kellene emelniük bakancsos lábukat, arra sem képesek. Röhögve gázolják le a zöldet.

Nem tudjuk, mi a rosszabb: ha szándékosan teszik ezt, vagy ha tudtában sincsenek primitív tettüknek.

(szem)

Láz

Még az Országgyűlési képviselők is a focivébé lázában égnek! Hétfő este egy ellenzéki honatya az éppen elnöklő Jakab Istvánt is arra kérte, hogy időnként tájékoztasson a Paraguay–Olaszország mérkőzés állásáról. Ő persze több komolyságot kért, ám egy másik ellenzéki párt vezetője meg felháborítónak tartotta, hogy a médiacsomag vitája közben a foci köt le néhány képviselőt. Tény, hogy az emeleti sajtóülésekről tisztán lehetett látni: pártállástól függetlenül többen is futballmeccset néztek a laptopjukon.

De hát a képviselő is ember, ő is egy közülünk. Gondolhatjuk, mi lehet az egész világban, ha még a fegyelmességükről híres németek munkaadó szövetsége is kiadott egy közleményt, mely szerint „tilos munka közben focit nézni”.

Persze, náluk egy kicsit más a helyzet, hiszen aki látta vasárnap este az ausztrálok elleni meccsüket, az meggyőződhetett róla: már megint van egy nagyon jó csapatuk, amelyek a hetvenes évek világ-és Európa-bajnokainak nyomdokain halad.

A hetvenes években persze, még nekünk is volt csapatunk. Az ötvenes évekről nem is beszélve...

(domdám)

Érdemes

Persze sok rosszat el lehet róla mondani, s annyi közhely tapadt hozzá, hogy tényleg jobb nézni, mint értelmezni. Például mert úgymond tényleg a pénzről, a nagyon sok pénzről szól. A világ egyik legnagyobb üzleti vállalkozása ez, a közvetítési és reklámjogok leglátványosabb emberpiaca, ahol a busásan megfizetett és agyonhajszolt sztárok mint posztmodern gladiátorok szedik össze maradék erejüket, hogy a nemzeti tornák, a ligakupák, a selejtezők és a BL után még egyszer feljussanak az ormokra. Ha jól mozognak, emelik a tétet, tovább nő az értékük, s a kereskedők milliósámra adják el a nevükkel, számukkal ékesített dresszket. Ha szépen és eredményesen játszanak, akkor elégedettek lesznek a stadionok nézői, akik többségét a világ legnagyobb multinacionális cégei jutalomutazásra küldte a helyszínre. Ha delejezően fociznak, akkor milliárdokra rüg a nézőszám, csúcsra jár a reklámpiac, boldogan méléz a szegény, s továbbgazdagodik a gazdag. Ez már csak ilyen: a vébé nem rendíti meg, hanem megerősíti a világrendszer.

Azt az ősi tételt, hogy a pénz beszél, a kutya meg ugat. S látszólag az összes többi elkopotott közhelyet is, hogy a futball olyan, mint a politi-

ka, mert ahhoz is mindenki ért, meg hogy a nők most kiszorulnak a jóból, s egy végeérhetetlenül hosszú hónapig ne is álmodjanak a távkapcsolóról, miközben az önző férfiak élük világukat, nem bírnak meccset nem nézni, csőlátásuk és felelőtlenségük csak fokozódik, s vedelik a sört számolatlanul... Ez már csak ilyen: a labdarúgó-világbajnokság egyesíti a szenvedélyt, s ezzel meg is osztja az emberi társadalmat. Lelkesekre és kívülállókra osztja fel, ritka nagy próbára téve a türelmet és a megértést.

Jómagam, harminc-negyven év vébéinek kitörölhetetlen emlékezetével gondterhelt fejemben (értőknek: Cruyff, Csapó Karcsi, Altobelli, Irapuato...), a szépséges stadionok, a mezek szinkavalkádjá és a pattogó, s csak ritkán melankolikus himnuszok, az összeállítások és játékrendek, az elegáns bíráskodás, a jól időzített cserék, a pontos indítások (szóktetések) és becsúszások, a lélektanilag fontos bomba- és potyagólok, a bepattanó és becsorgó, a zúduló, pilinkézó és kacsázó labdák, a drámai fordulatok és a váratlan végkimenetek szerelmeiként nem épp középben állok. Vagyis inkább a drukkeréhez szítok, ám azoknak inkább a szelídebb szektorához vélem magam tartozni.

Azokhoz a laikus elemzőkhöz, akik tudják, hogy a futball misztériuma a kiszámíthatatlanságában rejlik, abban, hogy egy viszonylag nagy pályán viszonylag sokan játsszák egymástól eltérő adottságú és tehetségű emberek, egy olyan labdával, amelyiknek megvan a maga saját akarat, s ez a kombinációk végtelenségét, a játék rendkívüli változatosságát és végső soron kiszámíthatatlanságát eredményezi. Én inkább azokhoz a férfi nézőkhöz tartozom, kik nem áttalják feleségükkel nézni a meccset, mert a játékhoz való viszonyulásban ilyenkor derül ki sok minden a férfi és a női lélekről. S gondolatban inkább azokkal tartok, akik minden anyagiasság dacára a futballban a tehetség és a szorgalom dicsőségét látják. Az egyéni érvényesülés és a közösségi cselekvés finomra hangolt koncertjét, mindig megtervezett és váltig tervezhetetlen színjátékát. Annak a művészet legszebb pillanataival fogható élményét és bizonyítékát, hogy mégiscsak érdemes embernek, vagyis sportszerűen harcosnak, játékosan küzdőnek lenni.

(Árvai Köves)